

Ungdomar skiver om framtiden

Under 1999 utlyste projektet Framtidstro en uppsatstävling bland ungdomar mellan 16 och 20 år, med temat *Framtidsvision 2050 – och hur vi kom dit*. Bland de uppsatser som skickades in från ungdomar i Uppsala län till Upplandsmuseet, valde en jury ut två bidrag som fick representera vårt län i den bok som senare trycktes med totalt 40 uppsatser om framtidstro och framtidsoro. I Uppland 2000 presenterar vi härmed *Drömmen om en framtid* av Malin Lagerquist och *Framtids(o)ro* av Emma Rådahl.

DRÖMMEN OM EN FRAMTID

Av Malin Lagerquist, Uppskedika.

Hon småsprang fram i korridoren, måste hinna fram i tid. När hon var framme var rummet redan fullpackat till brädden. På TV-skärmen som täckte den bortre väggen hade presidenten just tagit plats i talarstolen. Tystnaden i rummet var fullständig, allihop höll andan. Kunde hon inte hoppa över de tråkiga, inledande fraserna och komma till saken.

”Parlamentet har idag tagit beslut om att det har blivit dags att utöka vårt arbete med sanering av de av konstgödsel och genmanipulerade grödor förstörda f.d. jordbruksmarkerna och andra miljö-

relaterade problemområden. Beslutet var enhälligt och kommer att följas av Federationens samtliga medlemmar.”

”HURRA!!” Tusen människor jublade så taket höll på att lyfta sig. Kate skrattade och kisade mot skärmen för att försöka följa resten av talet på textremsan, att höra var det inte tal om. Visserligen skulle hon ha en utskrift om en timme, men hon ville veta nu. När presidenten klev ner och talmannen inbjöd till kommentarer började hon kryssa in i rummet. Jake och Marina fick syn på henne och vinkade åt henne att komma dit.

"Underbart", skrek Marina, så snart hon var inom hörhåll. "Precis vad vi har kämpat för." Jake skrattade och Kate nickade, visst var det bra, men hon litade inte helt på att det skulle gå. "Vi får hoppas att det blir som det är sagt."

"Var inte så negativ, Kate", sa Marina. "Är du inte glad?" "Det är klart att jag är glad. Himmel, jag har jobbat på det här i evigheter!" "Sju år" Mats dök upp bakom henne. "Och hårt har hon jobbat också."

Grattis!" "Jag har inte gjort mer än någon annan. Vi har jobbat lika mycket alla härinne."

"Okej, grattis på oss allihop!", ropade han högt så att alla omkringstående skrattade. "I morgon ska vi upp till talmannen och gå igenom hur lagförslaget ska tillämpas. Han vill ha två av oss med i kommissionen så jag föreslog Kate och Jake. Ni är de av oss som är bäst på den sortens arbete och dessutom tycker ni det är kul. Nu firar vi!"

Kate visste inte vad klockan var när hon kom hem, men det ville hon inte veta heller. Kaffet hon gett order om innan hon åkt från festen var precis färdigt. "Undrar vad folk gjorde innan man kunde skicka elektroniska order till hemdatorn, tänkte hon. När man var tvungen att fixa kaffet själv när man kom hem. Men då var det ju riktigt kaffe också. Hon tittade ner i sin kopp. Det såg ut, luktade och smakade som riktigt kaffe, det sa i alla fall dom som visste hur riktigt kaffe var, men var framställt i de kemiska fabrikena

ute i ödemarken. Där framställdes det mesta av det som konsumerades. Riktigt hur man gjorde visste hon inte. Det var genom en sorts, inte riktigt genteknik men något ditåt, som man 'odlade' beståndsdelar till bröd, kaffe m.m. som man sedan 'satte ihop'. Det var en konstig och invecklad procedur, men det funkade och det var ju det viktigaste. Fast kanske var det allra viktigaste att man genom att tillfredsställa behoven på det sättet inte behövde tära så mycket på jordens ändliga resurser och man slapp utsläpp... Talmannen ville tydligen träffa dem halv tio hos miljöministern och hon måste träffa sina vänner en timme innan. Hon suckade och knappade in väckning 7.15 och att hon måste upp 7.30. Sedan gick hon och lade sig.

7.30 välte sängen. Som vanligt hade hon ignorerat väckningen och skulle antagligen sovit några timmar till om det inte varit för 'absolut upp-funktionen' i väckningssystemet. 'En välsignelse för alla som har svårt att komma upp på mornarna' hade den kallats när den kom.

"Vete katten om välsignelse är det ord jag skulle använda," muttrade hon, "men nog är den bra alltid!" Hon släpade sig ut i duschen och kom på sig själv med att sakna vattenduschen. Den hade försvunnit redan när hon var mycket liten, eftersom man varit tvungen att spara på vattnet, men hon kunde ännu minnas hur skönt det hade varit. Inte för att det

var något fel på partikelduscharna, men de var inte lika uppfriskande.

Frukosten var klar. Mat som egentligen inte var mat och te som egentligen inte var te. Hon undrade i sitt stilla sinne om de som hade hand om de småskaliga jordbruken konsumerade det som de producerade eller inte. Hon visste att en del av det användes till fina middagar och liknande, men var det allt? De som skötte jordbruket var, liksom de som övervakade de jättelika viltreservaten helt ideellt arbetande. De hade valt att arbeta och leva därute. Staten såg visserligen till att de hade allt de behövde för att leva ett behagligt liv, men de hade ju inte lika mycket extra som alla som levde i städerna. Fast å andra sidan så kunde de vara ute i riktig natur så mycket de ville. Alla andra måste ansöka om tillstånd för att få besöka lantbruken eller reservaten, eller hålla tillgodo med de artificiella parkerna i städerna. I början hade reservaten och jordbruken blivit jättelika turistmål och det ursprungliga syftet med att rädda djuren och växterna samt olika naturtyper höll på att gå om intet. Därför infördes de mycket skarpa restriktionerna i besöksrätten som nu gällde. Men ... nu när turistresor till månen blivit högsta mode var väl risken att så många ville ut i naturen inte så stor längre...

När hon avslutat sin frukost klädde hon sig och ställde sig framför sminkspegeln.

"Seriös och pålitlig!" kommenderade hon. Spegeln arbetade i några minuter. "Nöjd?" frågade sedan den sprakande rösten. Hon tittade, jodå, hon var nöjd. Håret var snyggt friserat och sminkningen var bra.

Hon hann precis med en av snabbanorna. Visserligen gick det förbi en var femte minut så det hade inte varit någon katastrof om hon missat den, men hon hatade att komma för sent. Femton minuter senare klev hon av vid ett av statshusen i andra änden av staden. Trots att det var sjutton jättelika skyskrapor började de tydligen bli trångbodda för ytterligare två höll på att byggas. Det behövdes nog med tanke på att nästan alla jordens länder var medlemmar och man dessutom var mitt uppe i omstruktureringen. Den hade startats för ungefär tolv år sedan, när man insett att det inte gick att fortsätta leva som man gjorde. Första stegen hade varit att minska beroendet av fossila bränslen och dra ned på de värsta utsläppen. Det hade lyckats bra och nu var man en god bit på väg mot 'det uthålliga samhället' som det talats om så länge. Hon var glad åt att få vara med i arbetet. Stolt och glad. Visserligen hade hon tills nu bara varit rådgivare och faktasamlare, men nu skulle hon få sitta med i själva kommissionen.

Mats och Marina väntade vid cafét på trettioandra våningen som de kommit överens om. Jake var inte där än men det hade hon inte väntat sig heller. De gånger

han kom i tid till en träff med bara dem var lätträknade. Däremot var han turligt nog alltid i tid till möten och sammanträden med andra.

"Nu börjar snart allvaret," log Mats mot henne när hon beställt en kaffe.

"Lägg av," svarade hon glatt. "Jag har faktiskt träffat talmannen förut. Han är bra."

"Jag kan knappt fatta att de faktiskt tog det här beslutet," sade Marina. "Att de vågade gå emot all lobbying från de som var med och förstörde markerna, för att inte tala om den från de som vill dölja vilka problem genmanipulationen medförde."

"Lobbying har ingen framtid längre," konstaterade Mats. "Politikerna har fattat att det inte är någon idé att lyssna på dem, än mindre att ta emot deras mutor."

"Dessutom hade det bara varit dumt att säga nej efter de utslag som folkomröstningarna givit. Visserligen var det bara några länder som genomförde en omröstning och de var bara rådgivande, men resultaten var ganska tydliga. I genomsnitt 85% var för. Har ni papprena, förresten?"

Båda nickade och Marina drog efter en stunds letande upp ett ark ur sin portfölj.

"Det är några grejer som vi måste kolla," sade hon och sköt fram pappret mot dem. "Jag skrev ut det eftersom det är lättare att läsa så här än på dataskärmen. Men jag tror att vi borde vänta på Jake."

Just då kom Jake åkande på gång-

banan. Han klev av och damp ner på en av stolarna vid bordet.

"Ledsen att jag är sen. Glömde sätta om klockan, 'absoluten' var ställd på kvart över åtta."

"Det gör inget, bara du inte kommer för sent till något viktigt," svarade Mats.

"Vad sa du?" Jake stirrade oförstående på honom.

"Sätt på översättaren," suckade Marina. "Du måste ha stängt av den någon gång igår kväll." När Jake fortfarande satt och tittade dumt på dem räckte hon ut handen och knackade honom bakom ena örat.

"Jaha, det var det ni sa. Jag måste ha stängt av den igår. Pratade med trista Henriksson det sista jag gjorde!" Medan han pratade vred han på den lilla knappen bakom örat och satte på översättningsmodulen som de allihop hade inopererade. Tanken var att alla medborgare skulle få en så snart det gick, men just nu var det bara de som arbetade för Federationen och andra internationella organisationer som hade dem. "Ganska fantastiska apparater egentligen," tänkte Kate. "Tänk om vi inte hade haft dem, då skulle inte ens vi fyra kunna prata med varandra utan år av språkträning eller tolkar. De är verkligen ovärderliga. Fast de bara är små enkla datachip kan de översätta alla språk vi talar i Federationen och några till."

"Hördu Kate!" Ljudet av Mats röst fick henne att vakna till. "Sov du? Vi måste kolla igenom de här dokumenten

innan vi möter talmannen. Jag har samlat ihop alla våra fakta, slutsatser och sånt, men jag hann inte skriva ut dem. Vi får kolla i datorerna.”

”Visst.” Hon tog upp sin lilla bärbara dator och såg nu att de andra redan hade sina uppe på bordet. Kvickt knappade hon in sig så att hon kunde läsa dokumentet samtidigt som de andra.

När de jobbat klart var det fortfarande en kvart kvar innan de skulle träffa talmannen, men Mats föreslog att de skulle börja dra sig ditåt ändå. Då kunde de ta en sväng i en av parkerna på vägen dit. De åkte upp några våningar till i hissen och gick över en av de gångar som sammanband husen. De gick bredvid den rullande gångbanan. Dels hade de inte så bråttom och dels var det en läcker utsikt genom glasväggarna. Så här högt uppe fick man en bra vy över staden. De höga skyskraporna glittrade i stålblått och glas, solen kastade skarpa reflexer i de glastäckta gångarna mellan husen, ju högre upp desto skarpare reflexer, de högsta gick knappt att se. Snabbanornas invecklade nätverk band samman husen och de små avlånga vagnarna pilade snabbt fram och tillbaka längs rälsen, upp och ner längs väggarna. I de närmaste husen kunde man se konstgjorda parker, människor som satt och jobbade, åt eller bara pratade med varandra och ett av daghemmen där både de som arbetade i eller bara besökte byggnaden kunde lämna sina barn om man inte ville

ha dem med sig. Eftersom varje familj endast fick ha ett barn, en nödvändig åtgärd mot befolkningsexplosionen, ville barnen oftast vara på dagiset där de kunde leka med jämnåriga.

Prick 9.30 tog ministern emot. Alla utom Mats satte sig i de erbjudna stolarna och började ordna sina datorer. Mats ställde bara datorn på sin plats och började sedan gå runt i rummet. Han tog sig en överblick över kartan som var projekterad på ena väggen. Den visade i femsekundsekvenser hur jordytan förändrats under åren av omstruktureringen. Den första och den sista sekvensen visades dock i tio sekunder för de visade inte bara den fysiska jordytan, med industrier, städer, jordbruk m m, utan även vilka resurser som användes och i vilken utsträckning, vilka gifter och hur mycket som släpptes ut och liknande. Kate tittade också på kartan, hon hade en rätt bra sikt från sin plats. Skillnaden var slående. De röda och brungula nyanserna som visade användning av fossila bränslen och andra miljöfarliga utsläpp hade nästan helt försvunnit. De gröna nyanserna för förnybara energikällor och ’miljöklassificerade industrier’ hade ökat betydligt. Något som skärmen inte visade eftersom det här var miljöavdelningen, men som hon visste var att de resurser som fanns fördelades betydligt mer rättvist över befolkningen nu än tidigare. Bilden för jordytan visade att nästan alla nu levde i stora städer. Städer som den

hon själv bodde i med snabbanor, glittrande gångar och skyskrapor som innehöll allt från parker, dagis och mataffärer till kontor och bostäder. De flesta innehöll antingen arbetsplatser eller bostäder, men i alla fanns olika fritidssysselsättningar t.ex. gym, caféer, affärer, parker m.m. De som inte bodde i städerna bodde ute vid reservaten eller jordbruken. Man fick själv välja var man ville bo och turligt nog var det ett rätt lagom antal som ville arbeta där ute. De stora industrierna, mestadels de kemiska som framställde t.ex. mat, låg långt bort, både från städer och reservat. Det var planerat så för att en eventuell olycka inte skulle drabba städerna eller reservaten för hårt. Visserligen sa man att det inte skulle vara någon fara även om något hände, men man hade bestämt sig för att följa försiktighetsprincipen.

"Ska vi börja?" De två som man väntat på hade kommit. Kate kunde inte låta bli att kasta en blick nere i hörnet på skärmen och kolla klockan. "Fem minuter förse-nade" konstaterade hon tyst.

"Vi glömde bort tiden," ursäktade de sig. "Vi spelade 'Skattens hemlighet' på Virtual reality centret nere på tolfte. Då glömde vi att hålla koll på tiden och kom inte på det förrän för kanske tre-fyra minuter sen."

Nu när alla hade kommit tog sig Kate en titt på de som hon skulle jobba med. Visserligen hade deras visitkort legat och väntat i hennes dator på morgonen och

hon hade kollat dem, men vissa hade fortfarande ingen bild på korten så det var svårt att memorera vilka de var. Alla verkade vara okej. Några hade hon arbetat med förut och det hade fungerat bra, men de flesta var nya. Människor från olika delar av världen satt runt bordet. Bra, tänkte hon. Då får man med många olika perspektiv på sakerna och vi får lättare att få fram fakta.

"Är alla klara att börja?" Kartan hade ersatts av ett hologram av talman Bausen. "Jag hoppas att alla har tittat igenom det dokument som vi skickade till er."

Alla nickade. Dokumentet var en av anledningarna som Kate och de andra träffats tidigare. Det var alltid lättare på mötena om man hade fått prova sina idéer och funderingar på några kompisar innan. Nu började mötet med en del för dem rätt ointressant småprat om vilka olika personer var och varför de satt där. Kate gjorde lite nödtorftiga anteckningar, men hon litade på att Jake kom ihåg dem, ingen kom ihåg människor som han. Hon kände att några tittade undrande på blocket. De som tyckte att det var lättast att spara saker i sina datorer var alldeles för ofta negativa till att använda penna och papper. Bakåtsträvare hade hon kallats både en och två gånger, men nu var det bättre, mer accepterat. Det hade funnits en tid då det nästan varit tabu, då allt skulle göras via datorer, men det hade inte fungerat så bra.

Efter presentationen var det dags för

allvaret. Talmannen började med att gå igenom de stora dragen av deras uppdrag. De skulle arbeta för att samordna och genomföra saneringen av gamla sop- och skrottippar, de f.d. jordbruksmarker som förstörts av konstgödsel och olika genmanipulerade växter, och andra problemområden. Under sitt arbete skulle de samarbeta med de andra avdelningarna inom organisationen. Han behövde egentligen inte påpeka samarbetet, men det kom väl av gammal vana. Nu var samarbete och synkronisering av olika avdelningarnas arbete en självklarhet och gjordes nästan automatiskt.

"Herr talman! Har vi någon prioriteringsordning från senaten eller är det upp till oss att bestämma?" undrade Kate.

"Prioriteringen lämnades till oss," blev svaret. "Vi kanske ska bestämma den det första vi gör. Förslag?"

"Jag tycker att vi ska börja med skrottipparna," föreslog en av delegaterna.

Kate utbytte en blick med de andra. Tydligt tyckte de som vanligt att hon skulle tala för dem.

"Borde vi inte börja med markerna och de soptippar som läcker? De områden som vi vet läcker och där vi riskerar en spridning av farliga ämnen borde prioriteras! Särskilt de marker där vi vet att de genmanipulerade växterna med 'terminator-genen' och alltför resistent gener finns."

'Ytterligare några förslag framkom,

men efter viss diskussion kom de fram till att Kates förslag, med vissa mindre tillägg, var det vettigaste.

Arbetsordning och arbetsfördelning blev en stötesten, men det var det alltid vad saken än gällde. Kate kunde inte låta bli att le åt tanken på att det var precis likadant i klubbarna, på dagis när barnen skulle göra något tillsammans och vid festplanering som här. Till slut stod det klart att Kate hamnade i informationsgruppen, precis som hon velat, med särskilt ansvar för att skaffa fram de miljöfakta som behövdes. Jake fick ansvar för den övergripande kontrollen av kommissionens arbete. Det brukade han vara bra på. Då behövde han inte ta på sig så mycket konkret arbete själv, utan mest hålla koll på andra, se till att de gjorde det de skulle och att man inte gjorde en massa onödigt arbete.

Under dagen fortsatte man sedan arbeta med mer detaljerade planer, inom grupperna, gick ihop i andra grupper, redovisade sina planer, diskuterade dem med hela kommissionen, kom med idéer till de andra osv.

"Det ser bra ut," konstaterade Mats när de slutat. "De flesta verkar väldigt engagerade."

"Visst gör de," höll Jake med. "Flera av dem hade några väldigt bra idéer om hur arbetet skulle läggas upp. Fast vissa var lite konstiga, jag förstod inte riktigt."

"Ingen fara, Jake," log Kate. "Du brukar reda ut det mesta. Jag gillade att

de flesta verkade väldigt kunniga, fast det betyder ju tråkigt nog att jag får mindre att göra."

"Eller också vill de veta en massa annat också," skrattade Marina.

"Tyst med dig," muttrade Jake. "Jag hade tänkt," tillade han i lite mjukare ton, "att Kate skulle hjälpa mig se till att allt funkar och lite hjälp med samordningen vore ju bra. Du är mycket bättre än jag på det."

"Det hade jag räknat med," skrattade Kate. "Men jag är faktiskt inte bättre än du, bara envisare."

"Bra, nu tycker jag att vi sticker och åter någonstans." Mats samtyckte omedelbart, Marina tvekade lite men kom sedan fram till att hennes dotter nog hade det rätt bra på lekis. Något som hon fick bekräftat när de smet förbi för att ta en titt och Anne inte ens märkte dem. Kate avböjde däremot.

"Jag tror faktiskt inte att jag orkar. Visserligen är det inte så sent, men ni vill säkert gå på något V-R-äventyr efter maten. Det har varit rätt mycket sista tiden och firandet igår gjorde ju att man inte fick så mycket sömn. Ska jag orka med det här nya jobbet och göra det bra, behöver jag sova lite." De andra förstod, de skildes åt och Kate tog snabbanan hem.

Hon lutade sig bakåt i fåtöljen. Den formade sig precis som hon ville. Det skulle ordna sig, tänkte hon. Kanske skulle det till och med hända inom hennes livstid. Resurserna skulle fördelas

ännu bättre! Med hjälp av de olika teknikerna som utvecklades mer och mer för varje dag, de som hon inte riktigt kunde än, bara hört talas om, skulle man kanske lyckas rädda de djur som man hittills trott inte skulle klara sig från utrotning p.g.a. sitt fåtal. Man skulle kanske kunna återställa de delar av naturen som förstörts tidigare, ta bort effekten av den miljöförstöring som varit. Men kanske borde man spara lite förstörd jord, som varnande exempel. Fast man fick väl hoppas att skoldatorerna fortsatte att ha historia inprogrammerat som en viktig, obligatorisk kurs.

Hon skrattade tyst för sig själv när hon gick och lade sig, för en gångs skull stängde hon av väckningsfunktionen. Den bästa av världar blir bara bättre, tänkte hon.

FRAMTIDST(O)RO

Av Emma Rådahl, Uppsala

Året är 2050. Världen, jorden, allt har överlevt.

tack.

Livet har gått vidare på denna blågröna planet, sekunder, minuter, timmar, år har passerat.

Inget har förändrats.

Allt har förändrats.

Vi är samma oss som alltid, men ändå annorlunda. Mognare? Kanske.

Kanske inte.

Vad trodde ni på 1900-talet? Att människor skulle ändras tack vare det lilla bytet av siffror

i det tidsmått som kallas år?

Tjugo istället för nitton. Framtid istället för nutid.

2000.

Framtidalet. Bara vi når 2000 så klarar sig allt, ändras allt.

sa ni.

Det magiska talet. Inte pi, nej, 2000 var inne. Hippt, ballt, coolt.

Nytt.

Framtid var 2000. Ungefär som om en stor vind skulle blåsa ned och förändra allt.

Ut med det gamla och in med det nya, fräscha. Det magiska. En trollkarlsförändring.

Året är 2050.

Någonting hände. Trollkarlen glömde att komma.

Eller?

Dag blev till natt blev till dag, den där gången, 2000.

Människor firade, jublade, svalt.

Då som förr som nu som alltid.

Framtiden var nutid, då.

Nu är framtiden dåtid och nutiden här. Vi människor har skakat av oss yrvakenheten efter

årtusendefesten. Kommit ut ur baksmällan in i verkligheten.
Samma verklighet som innan framtiden kom. Men annorlunda.

Mer realistisk.

Vi lever i ett nytt millenie, med tvåtusen års lärdom.

Vi vet ingenting.

Att veta är att våga fråga, men ingen frågar. Alla gör. Misstag och upptäckter.

Vi är 2000-människor. Kvarlevor från 1900-talet.

Vi som trodde på framtiden.

Vi som tror än.

Tiden går fort år 2050. Mäts i sekunder och beats. Internationell tid, internettid, IT-tid.

Ju snabbare desto bättre. Vi sparar tid varje sekund.

Vi surfar med mobiltelefonerna och ringer med datorn.

Skynda dig.

Vi jobbar deltid på heltid och heltid på vår fritid.

Snabbare.

Alla avundas den med ledig tid, men ingen vill verka så oeffektiv att själv ta ledigt.

IT-människor är vad vi är.

De som var anti-IT blev snart OT.

BRB, TTFN och CYA står i ordlistan. Vi förkortar för långa ord.

ASAP, såklart.

Året är 2050.

Kubricks 2001 är historia. Hände inte förrän 2007.

Rymden är öppen.

Månen har blivit en turistort.

För de med mindre medel.

De andra far till Mars.

interaktivt, för de med flygskräck. Upplevelsen är densamma.

Jag-kan-flyga-jag-är-inte-rädd är ute. Nu kan man flyga med fötterna på jorden.

Terapisystemet har fått söka terapi för sin rädsla att försvinna. Gruppterapi är ute.

IT-terapi är inne.

Hjälp-dig-själv.

Är vi omänskligare?

Vi är effektiva här i verklighetens framtid.

Alla 12.000.000.000 av oss.

Vi räddade regnskogen och valarna.

Däremot ligger savannerna och orangutangerna lite illa till.

Vi fann botemedlet mot aids, men så kom pesten tillbaka.

Bytt är bytt är bytt.

Är bytt.

Året är 2050.

Skolan är kvar, fast den inte är det.

Hem-skola, bort-skola, (h)it-skola, (d)it-skola.

Läs hur du vill, när du vill, var du vill.

Om du vill finns inte, skolan är ett måste.

Nu som förr.

vissa faktum ändras aldrig.

(förutom ibland)

Alla elever har datorer, en del lärare är det.

Här i framtiden är skolan kul.

Fastställdes år 2027.

Stämmer?

Ja

Nej

Välj själv.

Här är det fritt att välja, val är en del av livet.

Alla väljer allting, fast det som väljs tycks ändå aldrig vara det alla vill.

Vi är jämställda här i alla fall.
Kvinnorättskampanjen är historia.
Mansrättskampanjen likaså.
50 - 50 gäller överallt.
Förutom i verkligheten.
Här i samtidens nutid är science fiction verklighet.
Vi lever som de trodde på 1960-talet.
Några i alla fall.
välj själv, kom ihåg.
Utomjordingar är en del av vardagen.
tji fick ni, ni som inte trodde
[Area 51] var en flygplats, förresten.
Vi är framtiden, vi lever i framtiden
Men
Tycker vi om den?
Tycker ni om den?
Framtiden finns hos er, 1900-tals människor, inte hos oss.
Ni är dem med makten att förändra.
Inte vi.
Vi är era gärningar. Vad ni gör, blir vi.
Vi här i framtiden ber er att förvalta den åt oss.
Vi lever bara för er
Kom ihåg det.
framtiden
är er.